

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: a) **Ing. J. V.**, bytem P., a b) **S. V.**, bytem P., oba zast. **JUDr. Pavlem Ramešem**, advokátem v Praze 2, Fügnerovo náměstí 1808/3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti: 1) **L. P.**, bytem P., 2) **B. P.**, bytem P., jako osob zúčastněných na řízení, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014 č.j. MHMP 458567/2014, sp. zn. S-MHMP 179072/2014/SUP/Ca/Cs,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014 č.j. MHMP 458567/2014, sp. zn. S-MHMP 179072/2014/SUP/Ca/Cs (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 2. 12. 2013 č.j. P4/097078/13/OST/LAXA, sp. zn. P4/016460/12/OST/LAXA (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad nařídil žalobcům podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), odstranit stavbu dřevěného zahradního domku s podezdívkou o rozměrech cca 2,5 x 4,5 m a výšce cca 3 m na pozemku parc. č. XXX, katastrální území B. (dále jen „*stavba*“), provedenou bez územního souhlasu podle ust. § 96 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a v rozporu s čl. 8 odst. 5 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*OTPP*“).

V podané žalobě žalobci uvedli, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobců a že nedostatečně zjistil skutkový stav věci a ten posléze podrobil nesprávnému právnímu posouzení. Žalobci nečiní sporným, že stavbu altánu provedli bez stavebního povolení a v nedostatečné odstupové vzdálenosti od hranice pozemku, avšak právě proto požádali stavební úřad o udělení výjimky. Podle žalobců se žalovaný nedostatečně zabýval ostatními okolnostmi případu. Stavba je umístěna na místě původní stavby altánu, která zde stála přes 80 let a nikdy nebyla orgány veřejné moci vnímána jako v rozporu s jakýmikoli právními předpisy. Jedná se o místo, které jako jediné poskytuje alespoň nějaký stín a zároveň koresponduje s dalšími prvky zahrady, jakými jsou studna, skleník, kompostovací prostor, keře a stromy. Jiné umístění altánu tedy objektivně není možné. Žalobci též podotýkají, že v dané lokalitě jsou obdobně umístěny altány již několik desítek let a ani tyto stavby nikdy nikoho nerušily. Domnívají se tedy, že splnili všechny předpoklady pro udělení výjimky.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že stavební úřad přikázal žalobcům stavbu odstranit, neboť žalobci neprokázali její umístění v souladu s čl. 8 odst. 5 OTTP, jinými slovy neprokázali, že vzdálenost stavby (plnicí doplňkovou funkci k rodinnému bydlení) od společných hranic pozemků rodinných domů není menší než 1,5 m, přičemž vzdálenost vnějšího okraje střech od této hranice není menší než 1 m. Žádost žalobců o povolení výjimky z článku 8 odst. 5 OTTP stavební úřad zamítl rozhodnutím ze dne 18.6.2012 č.j. P4/054726/12/OST/LAXA, které následně žalovaný v odvolacím řízení potvrdil rozhodnutím ze dne 21.12.2012 sp. zn. S-MHMP 1049675/2012/OST/Fr. Žádost žalobců o výjimku z čl. 8 odst. 5 OTTP nebyla podle vyjádření žalovaného dostatečně a konkrétně odůvodněna, neboť žalobci jako stavebníci neprokázali, že řešením povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného požadavkem na umístění stavby. Dále žalovaný připomíná, že na udělení výjimky není právní nárok a že původní zahradní domek měl poloviční plochu než nynější stavba. Proto ji nelze považovat za stavbu na původních základech. K žalobním námitkám žalovaný uvádí, že v řízení stavební úřad postupoval v souladu s právními předpisy a že žalobci vždy byli řádně poučeni o průběhu řízení, že stavba může být dodatečně povolena, pokud žalobci prokáží soulad stavby s požadavky stanovenými v § 129 odst. 2 stavebního zákona, k čemuž jim byla dána přiměřená lhůta. Podle žalovaného není zřejmé, se kterými odvolacími námitkami žalobců se neměl vypořádat, protože je neuvádějí. Žalovaný však rozhodl na základě skutečnosti, že žalobci neprokázali splnění požadavků podle čl. 8 odst. 5 OTTP. Závěrem žalovaný uvádí, že ostatní stavby zahradních altánů, na něž žalobci odkazují, nebyly předmětem tohoto řízení. Podanou žalobu žalobce navrhuje zamítnout.

K žalobě se vyjádřily i osoby zúčastněné na řízení. Uvedly, že souhlasí s napadeným rozhodnutím, stejně jako s vyjádřením žalovaného. Poukazují za to, že stavba je nepoměrně větší než stavba původního altánu. Žalobcům přitom nic nebrání postavit altán kdekoli jinde na pozemku. Stín na svém pozemku nemají jen proto, že všechny stromy pokáceli. Stavební úřad přitom žalobcům v minulosti již jednu stavbu zahradního domku povolil. Podle osob zúčastněných na řízení by soud měl podanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „*s.ř.s.*“), a vyšel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci samé rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle ust. § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona stavbu uvedenou ve výše zmíněném ustanovení lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle článku 8 odst. 5 OTPP nesmí být vzdálenost stavby samostatné garáže, staveb plnicích doplňkovou funkci k rodinnému bydlení a stavby pro podnikatelskou činnost na pozemku rodinného domu od společných hranic pozemků rodinných domů menší než 1,5 m; přitom vzdálenost vnějšího okraje střech od této hranice nesmí být menší než 1 m.

Podle čl. 63 OTPP lze za podmínek stanovených zákonem pro postup v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu v odůvodněných případech povolit výjimku mimo jiné z ustanovení čl. 8 odst. 5 OTPP.

Mezi účastníky není sporu, že v projednávané věci se jedná o stavbu ve smyslu ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Mezi účastníky není ani sporu v tom, že stavba nesplňuje podmínku podle ust. § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, neboť nesplňuje podmínku stanovenou v čl. 8 odst. 5 OTPP. Ze správního spisu i úkonů učiněných v tomto řízení vyplývá, že žalobci požádali o udělení výjimky podle čl. 63 OTPP, avšak jejich žádost byla pravomocně zamítnuta výše uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 6. 2012, jež bylo potvrzeno rovněž výše uvedeným, dnes již pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2012. Městskému soudu projednávajícímu předmětnou žalobu je z jeho poznatků o rozhodovací činnosti známo, že v souběžném přezkumném řízení, probíhající před jiným senátem téhož soudu pod sp. zn. 8 A 40/2013, byla aktuálně zamítnuta (28. 4. 2016) žaloba podaná právě proti citovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2012 ve spojení s cit. rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 18. 6. 2012 v otázce zamítnuté žádosti o povolení výjimky z čl. 8 odst. 5 OTPP.

Dodatečně povolit stavbu lze pouze za splnění podmínek podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona. Důkazní břemeno ohledně prokázání splnění těchto podmínek přitom tíží stavebníky, tedy žalobce. V daném případě žalobci neprokázali splnění podmínky podle ust. § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, neboť stavba nesplňuje podmínky podle čl. 8 odst. 5 OTPP a zároveň žalobcům byla pravomocně zamítnuta žádost o výjimku z tohoto ustanovení. Jedním z účinků právní moci rozhodnutí (zde rozhodnutí o neudělení výjimky) je závaznost a neměnnost tohoto rozhodnutí. Žalovaný tedy byl podle ust. § 73 odst. 2 správního řádu vázán rozhodnutím o neudělení výjimky.

S ohledem na shora uvedené nelze než konstatovat, že žalobci ve správním řízení neunesli důkazní břemeno ohledně splnění podmínek podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, které byli povinni nést, a stavební úřad tedy nemohl jinak než rozhodnout o odstranění stavby podle ust. § 129 odst. 1 stavebního zákona. Argumenty žalobců ohledně vlastností stavby a jejího umístění (jiné umístění stavby na pozemku není možné, stavba stojí na místě bývalého altánu atd.) přitom nebyly předmětem tohoto řízení, neboť byly (měly být) předmětem řízení o udělení výjimky z článku 8 odst. 5 OTPP, a proto se jimi městský soud v tomto řízení nezabýval.

Ze shora uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobci nebyli v řízení úspěšní, zatímco žalovanému, který měl v řízení procesní úspěch, podle obsahu spisu procesní náklady nevznikly.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu